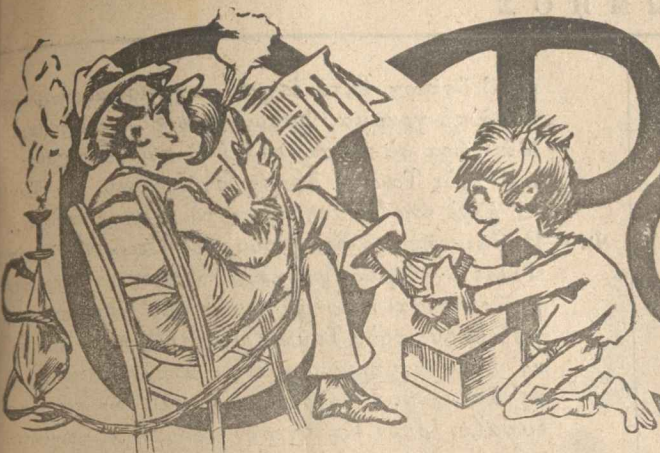

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκά,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως κέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' εδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Αυτή τετάρτη του μηνός 'Απρίλη,
και μπορούμ κουμπούραις, μάτς και μούτς τὰ χείλη.

Διακόσα τέσσερα κρατώ
και με κερὶ σᾶς χαιρετώ.

Άνέστη ο Ναζαρηνός
και χαίρει γῆ και οὐρανός.

Άνέστη ο θεάνθρωπος και πάλιν σπιβαρός
και αποφορός 'Αγγελος τὰ μάλα σοβαρός
ός είδες τι έξελεγκτής του Κεντρικού Ταμείου
έκλεισε μ' έν λάκτισμα τόν λίθον του μνημείου,
οί Φαρισσαίοι έφυγαν μετά χωροφυλάκων
ός οι Βλαχάνηδες μετά τών Εηνταράκων.

Άνέστη ο Ναζαρηνός κι' άνθουν ή Πασχαλιαίς,
τò πᾶν άνάμεστον χαράς και τόσης ευθυμίας...
ός αναρθούν βεγγαλικά κι' ός πέσουν πιστολιαίς,
άν και άπηγαρεύθησαν έκ τῆς 'Αστυνομίας.
Και άν κανένα κατὰ γῆς κακή άπλώση σφαίρα
τò έπιτρέπ' ή σήμερον χαρμόσυνος ήμέρα.

Άνέστη ο μελάγχολος μνηστήρ τῆς 'Εκκλησίας
κι' έπάνω εις τὰ χείλη του ο θεός γέλως ήνθει,
έως τήν άγχόνην ο υίός τῆς μαύρης προδοσίας,
ο οὐρανός ένίκησε, ο 'Αδης κατησχύνθη.
Αί δέ γυναίκες αί καλαι με τῆς αύγῆς τò άστρον
παροφέρουν μύρα 'στον Χριστόν άλόγης κι' άλαβάστρων.

Σφάζουν άρνιά 'στο Σάλωνα... παντοῦ βοή κι' άντάρα,
άνάστασις, χαρά θεοῦ, φιλήματα γλυκά...
και σεις ποῦ δέν εκλέψατε μιὰ κάλπικη πεντάρα
και σεις ποῦ έσουφρώσατε Ταμεία Κεντρικά,
και ο καλός και ο κακός, κι' ο κλέπτης κι' ο μπιρμπάντης,
εις του Κυρίου τήν χαράν ευφράνθητε οί πάντες.

Άνέστη ο Ναζαρηνός κι' άσπάσασθε αλλήλους,
οί μέν έχθροί με τούς έχθρους κι' οί φίλοι με τούς φίλους.
Ο Δάσκαρής άσπάζεται μετά του Γρηγοράκη
και ο Τρικούπης σήμερα φιλεί τόν Θεοδωράκη,
ο Σουλτάνος άσπασμόν του Γεωργίου στέλλει,
άλλά τόν Μεγαλόσταυρον άκόμη δέν τόν θέλει.

Πολύς ο μόσχος σήμερα κι' ή Τράπεζα πλουσία,
χαλάλι και τὰ Κεντρικά και όλα τὰ Μουσεία.
Τας έξελέγξεις άφετε και τάλλα μαραφέτια,
ιδού! τριγύρω Πασχαλιά διαγελά σκιρτώσα,
φατε και πιέτε σήμερα 'στα πέντε Βιλαέτια,
κι' άν είμπορήτε κλέψατε άκόμη άλλα τόσα.

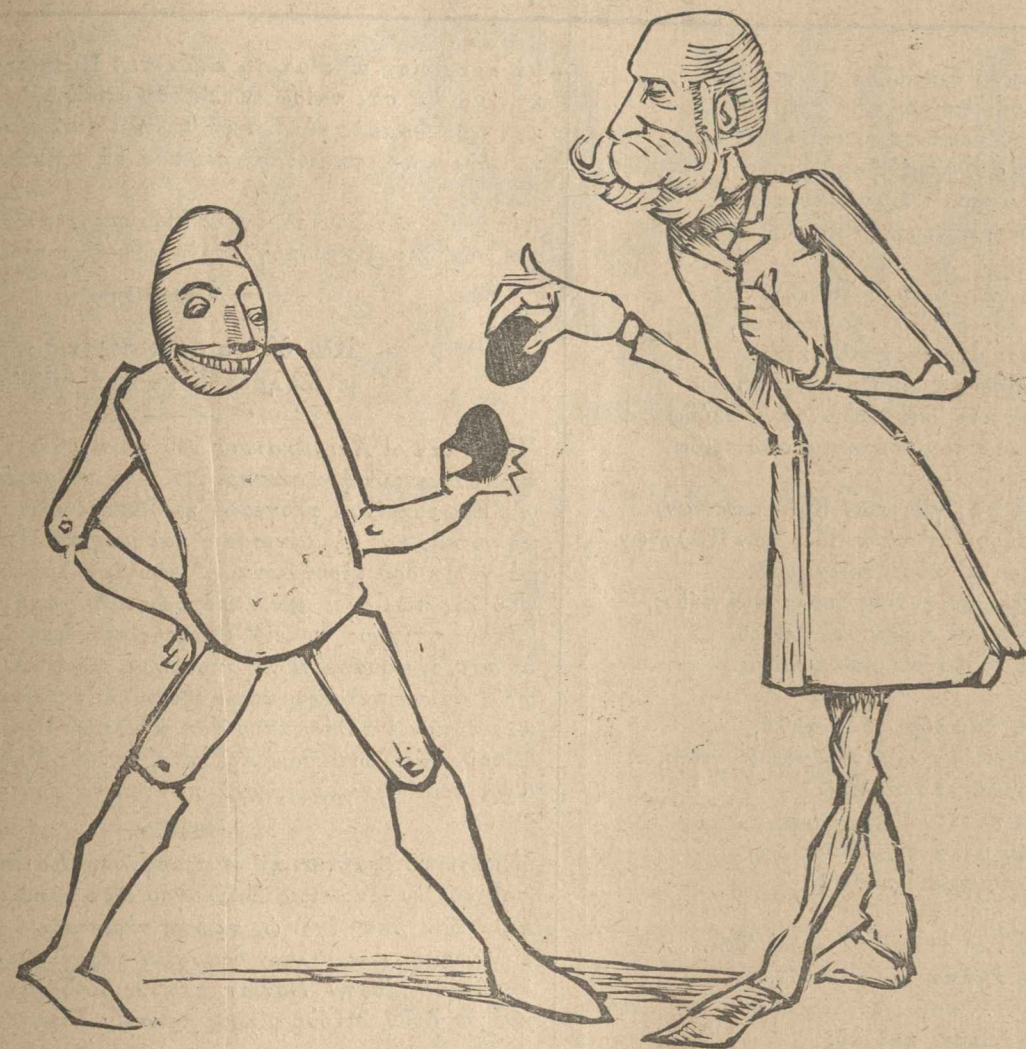

Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Χριστός ἀνέστη, Φασουλῆ, ἔλθε νὰ σὲ φιλήσω,
τὰ χεῖλη μου 'στὰ χεῖλη σου ἀπάνω νὰ κολλήσω.
Χριστός ἀνέστη, Φασουλῆ...
- Φ.—Κακὴ ψυχρὴ τοῦ 'μέρα
κι' ἂν εἶσαι φίλος, Περικλῆ, τραβήξου παραπέρα,
διότι ἂν μὲ ἀσπασθῇς, διακόλου κασιδιάρη,
θὰ σοῦ εἰπῶ σὰν τὸν Χριστὸ «'Ιούδα, ἐφ' ᾧ πάρει ;»
Μακράν ἐμοῦ, βρὲ Περικλῆ, καὶ ὅποιον θέλεις φίλει...
ἐγὼ δὲν θέλω ἀσπασμούς ἀπὸ ἀνθρώπων χεῖλη
καὶ νὰ κολλοῦν τὰ σάλια μου μὲ τὰ δικά των σάλια,
γιατὶ ἐφέτος ἔχασα ταῦτά καὶ τὰ Πασχάλια.
Μακράν, μακράν μου, γενεὰ Χριστιανῶν τιμίων,
διότι κι' ἄλλο ἔλλειμμα εὐρέθη 'στὸ Ταμεῖον
καὶ εἰς τὸ φρέσκο ἔβαλαν τὸν Λάσκαρην ἐσχάτως
καὶ τώρα πᾶς ἔλλειμμα εὐρίσκονται 'στὸ κράτος
καὶ πᾶν τὰ περισσεύματα, βρὲ Περικλῆ, τὰ πρῶτα,
ποῦ θὰ 'περνούσαμε μ' αὐτὰ χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα.
- Π.—Καὶ ἦτον 'Επαρχιακὸς ὁ Λάσκαρης ταμίας ;
- Φ.—Ναί, 'στὰς ὑπάρξεις καὶ αὐτὸς ἀνῆκε τὰς τιμίας,
ἀλλὰ ἰδὼν πῶς κι' εἰς αὐτὸν ἐξέλεγξιν θὰ γίνῃ
κι' ἐπιθυμῶν μὲ κέρδος τι τοῦλάχιστον νὰ μείνῃ,
τοιαύτας σκέψεις ἔκαμε καθ' ἐαυτὸν μεγάλας :
«ἀφοῦ σαράντα ἔλειψαν, ἄς πάρωμεν καὶ ἄλλας,
κι' ἀφοῦ θὰ πᾶω 'γρήγορα μὲ τοὺς λοιποὺς ἀ ρέστο,
πλειότερον τοῦλάχιστον τὸ ἔλλειμά μου ἔστω.»
Ταῦτα σκεφθεὶς ὁ Λάσκαρης μέσα 'στὴν κάσση 'μπῆκε
κι' ἐβούτηξε τὸ χεῖρι του κι' ἐπῆρε ὅσα 'βρήκε,
καὶ ἡ σαράντα ἔγιναν διακόσες, Περικλέτο,
κι' ὁ ἔχων ὧτ' ἀνθρώπινα ἀκούει ἀκουέτω.
Καὶ ἀνοιξαν τοῦ Λάσκαρη τὰ μυστικὰ τεφτέρια
κι' ἐντάλματα εὐρέθησαν σ' ἐνὸς μπακάλη χέρια,
γυναικες δὲ τοῦ Λάσκαρη ἀπὸ τῶν παραθύρων
πρὸς τοὺς οἰκίους ἔριπτον βαρὺν σωρὸν ταλλήρων,
κι' ἐκεῖνοι τὰ ἐμάζευαν μὲ μάτια διψασμένα,
κι' ἄλλα πολλὰ μυστήρια συμβαίνουν ὀλοένα,
ποῦ προξενοῦν ἐντύπωσιν σ' ἐμὰς τὰ κουφαῖδόνια,
κι' οὐδὲ θαρρῶ 'στῆς Χαλιμᾶς συνέβησαν τὰ χρόνια.
'Εν τούτοις χαίρω, Περικλῆ, ἐκ μέσης μου καρδίας
διότι τρέχοντες καιροὺς μεγάλῃς σιτοδείας,
κι' ἐνῶ πρὸ δέκα ἡμερῶν ἀνέθλασε τὸ κράτος
καὶ ἦτο τοῦ Ταμεῖου μας ὁ κορβανὴς γεμάτος,
μὰ τώρα τὸ περισσεύμα κατὰ μικρὸν μᾶς φεύγει,
ἐλπίζω δὲ πῶς ἔλλειμμα 'στὸ ὕστερον θὰ ἔβγῃ.
- Π.—'Ετσι, μωρέ, κι' ὁ Φαραὼ ποτὲ τῶν Φαραώνων,
ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς πρὸ ἀμετρήτων χρόνων,
ἐπὶ μὲν εἶδε κατ' ἀρχὰς παχείας ἀγγελᾶς
εἰς τῆς Αἰγύπτου τὰς καλὰς κι' εὐφόρους πεδιάδας,

- ἀλλ' ὕστερα ἐπὶ ἰσχνὰς, σημεῖον ἀφορίας,
καθὰ τὸ γράμμα, Φασουλῆ, φησὶ τῆς ἱστορίας.
Μὰ τώρα σὲ παρακαλῶ αὐτὰ ποῦ λὲς παρῆτα
καὶ τοὺς Ταμίας ἄφησε 'στὸ φρέσκο τοῦ Τριγγέτα,
κι' ἔλθε τῆς 'Αναστάσεως τὸ φίλημα νὰ δώσῃς...
- Φ.—Βαβαὶ τῆς ἀναιδείας σου, βρὲ Περικλῆ, τῆς τόσῃς
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκαρά, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦ γίνονται κουνήματα καὶ τόσ' ἐπαναστάσεις,
ποῦ ὅλους τοὺς Ταμίας μας τοὺς πᾶσι ριπιτῖδι,
κι' ὁ Ξηνταράκος ὁ κλεινὸς ἀκόμη παραδίδει,
κι' ἀπέναντι τοῦ χρέους του καὶ τῶν περισσευμάτων
ἐμβάζει 'στὸν Καλογερῆν ποσότητας χρημάτων,
πότε οὐκ ἔγωγε, ποτ' ἐκατὸ ἢ πρὸ πολλὰς γιλιᾶδες,
καὶ κάθε τόσο ἔξαφνα γεννοβολᾷ παραδες,
καὶ ὁ καθεὶς τρελλαίνεται ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ,
καὶ μεταλλεῖον ἔγινε τοῦ Γρηγοράκ' ἡ τσέπη,
καὶ κάθε 'μέρα μετρητὰ εἰς τὸ Ταμεῖον δίνει,
κοντεύει δὲ καθὼς ὁ Ζεὺς χρυσὴ βροχὴ νὰ γίνῃ ;
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκαρά, 'στὰς τωρινὰς ἡμέρας,
ποῦ ἀγγελάδας βλέπομεν καὶ τσίρων ἰσχυτέρων,
ποῦ σοβαροὶ ἐξελεγκταὶ μᾶς σφίγγουν τὸ λαρύγγι,
ποῦ Ζουγκοὶ ἐξελέγχονται καθὼς καὶ Πασχαλῖτικοι,
καὶ τοῦ Λεβίδη ὁ πατήρ καὶ πᾶσα ἑταιρεία,
καὶ γίνετ' ἐξελέγξας μεγάλη φασαρία,
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος καὶ φόβος, βρὲ κοπιτή,
μὴν κάμουν τώρα ἔρευναν καὶ 'στὸ 'δικό σου σπῆτι,
γὰρ νὰ ἰδοῦν τὰ κέρδη σου καθὼς καὶ τὰς ζημίας,
καὶ νὰ σὲ στείλουν συντροφιά μαζὶ μὲ τοὺς Ταμίας ;
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκαρά, εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ποῦ ἔφυγε κι' ὁ Φεριδοῦν μὲ δάκρυα καὶ πόνον,
κι' ἐμεῖς ἀνεκαλέσαμεν ἐδῶ τὸν Κουντουριώτη
διὰ σπουδαίας ἀφορμᾶς, διὰ πολλὰ διότι,
ποῦ δὲν εἰςέυρεις τί νὰ 'πῇς καὶ τί νὰ ὑποθέσῃς,
ποῦ μ' ὅλους ἐτραχύνθησαν αἱ ὀμαλὶά μας σγέσεις,
τὸν δὲ μεγάλον μας σταυρὸν κλωτσᾷ ὑπερηφάνως
αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος καὶ κραταῖος Σουλτάνος
καὶ λέγει πῶς θὰ τὸν δεχθῇ κατὰ τὸ Βαϊράκι,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπορεῖ τί διάβολο νὰ κάμῃ,
καὶ ἄλλος νέος πόλεμος εὐρίσκεται πλησίον,
καὶ λόγος πᾶς δὲν γίνεταί γιὰ τὸ γνωστὸν Μουσέϊν,
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκαρά, εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ἐνῶ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν γιὰ ἕνα γούστο μόνον,
ἐνῶ κανεὶς δὲν εἰμφορεῖ τὸν ἄλλο νὰ πιστέψῃ
κι' ἐκεῖνος ὅπου σὲ φιλεῖ 'μπορεῖ καὶ νὰ σὲ κλέψῃ ;
Ναὶ μὲν ἀνέστη ὁ Χριστὸς κι' ὁ 'Αδης ἐνίκηθη,
ναὶ μὲν ἀνέστη ὁ Χριστὸς κι' ἀγᾶλλονται τὰ πλήθη,
ἀλλὰ ἐγὼ φιλήματα δὲν δίδω εἰς κανένα,
ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν, ἀλλ' οὔτε καὶ σὲ σένα.
- Π.—'Αφοῦ λοιπὸν τὸν ἀσπασμὸν δὲν θέλεις νὰ σοῦ δώσω,
πλησίαισε παρακαλῶ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Πασχαλινὴ 'Ακρόπολις... χαρὰ καὶ τέρψις ὅλη,
καμαρωτῇ, λουλουδιστῇ, μπαζὲς καὶ περιβόλι.
Ζητήσατέ την 'γρήγορα, μὴ χάνετε καιρό...
παρόλ ντονερ ἐπέρασε κι' αὐτὸ τὸ Φιγαρό.

Πρὸς Φεριδοῦν ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου Φασουλῆ.

Μὴ μᾶς φεύγεις, Μπέη, καλέ μου Φεριδοῦν,
καὶ ἐκχωρησίς σου μᾶς ἔθλιψε πολὺ,
καὶ τώρα μοιρολόγια γιὰ σένα τραγουδοῦν
ἐκκλησιαστικαὶς σου καθὼς κι' ἡ Φασουλῆ.
Μὴ μᾶς φεύγεις, Μπέη, μὰ ὅπου καὶ ἂν πᾶς,
ἐν παρακαλέσω νὰ μὴ μᾶς ἀγαπᾷς.

Ἐστὴς κλεψιάς τῆς τόσας μᾶς φέρνει ἄνω κάτω
αὐτὸ τοῦ μισεμοῦ σου τὸ ξαφνικὸ μαντάτο,
ἐνῶ 'στὴ βάρκα μέσα μὲ πόνον σὲ κυττάζω
καὶ σένα τὰ μαλλιά μου κι' ἀδιάκοπα φωνάζω :
«Πῶ ! κακὰ μεγάλα τὰ μάτια μας θὰ 'δοῦν,
ἀφοῦ μᾶς φεύγει τώρα κι' ὁ Μπέης Φεριδοῦν.»

Καλὴ σου, Μπέη, μὲ οὐριὸν ἄερα,
καὶ πᾶς τὸ κεφάλι 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπᾷς,
καὶ πᾶς ἐπὶ τοῖχος νὰ μένης ἐδῶ πέρα,
καὶ πᾶς μᾶς ἔχεις καὶ πᾶς μᾶς ἀγαπᾷς,
καὶ πᾶς ἀκόμη Χριστιανὸς νὰ γίνῃς
καὶ νὰ πᾶς 'στὴν Πόλι καὶ 'στὸν Χαμίτ νὰ μείνης.

'Εκεῖνος ὁ Σουλτάνος ἀπάνω 'στὸ θυμὸ σου
σοῦ δίνει τὰ παπούτσιά μὲ τὸ σικτιρὸ πιλάφι,
αὐτὸς, καλέ μου Μπέη, σ' ἐπῆρε 'στὸ λαμὸ τοῦ,
καὶ ποῖός τὸ ξέρε τὰχα ἡ μοῦρα τί σοῦ γράφει.
Ποῖός ξέρε ἂν δὲν πᾶρῃ καὶ σένα τὸ ποτάμι
κι' ἂν μέσα 'στὸ χάρμη εὐνοῦχο δὲν σὲ κάμῃ.

'Εκεῖνος ὁ Σουλτάνος ἐφέτος ἐτρέλλαθη
κι' ἀκόμη ποῖός τὸ ξέρε τί διάβολο θὰ πᾶθῃ.
Πότε μᾶς στέλλει τόσα παράσημα μεγάλα
αἱ ὀμαλὶά μας σγέσεις νὰ γίνουν μέλι γάλα,
καὶ πότε μᾶς ἀνοίγει μεγάλας ἱστορίας
μὲ τοὺς Μητροπολίτας Σερρών καὶ Καστορίας.

'Εν μέσῳ δὲ τούτων μεγάλων συμφορῶν μᾶς
φωνάζει πῶς δὲν θέλει τὸν Μεγαλόσταυρόν μας,
κατόπιν ὅμως πάλιν φωνάζει πῶς τὸν θέλει
καὶ παῦσιν διὰ τοῦτο ἐξαφνικὴν σοῦ στέλλει,
καὶ ἀπ' ἐδῶ σὲ φέρνει, μεγάλῃ τσελεπῇ,
ποῦ νὰ μὴ 'δῇ χαίρει ποτὲ καὶ προκαπῇ.

Δὲν ξέρω τὸν Σουλτάνο τί διάβολος τὸν πιάνει
καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἑαυτὸν του τρέμει,
ἀλλὰ μὲ ὅλα τοῦτα ποῦ σκέπτεται καὶ κάνει
μοῦ φαίνεται πῶς πάει συχνὰ μὲς 'στὸ χαρέμι,
πῶς ἡ Χανούμισαίς του τὸν 'πῆραν 'στὸ κοντὸ
καὶ ἐφίρανε τὸν νοῦ του ἡ καθεμιὰ Μαντώ.

Καὶ ἐνῶ μᾶς κάνει πάλι τὸν φίλο ἡ Τουρκιὰ
μὲ λύσαν μαστιγόνει τοὺς Ἕλληνας παντοῦ,
μᾶς δίνει κάθε τόσο καὶ μιὰ γερὴ σθεριὰ,
καὶ εὐθὺς τὴν πέρνει 'πίσω μὲ τὸ Γλαγγίς ὀλτοῦ.
Καὶ ἐγὼ ἐμπρὸς σὲ σένα καὶ 'στὸν Σουλτάνο σκύβω
καὶ οὔτε στιγμὴ δὲν παύω τὸν σβέρκο μου νὰ τρίβω.

Γλαγγίς! φωνεῖ ὁ ἀναξ τῆς γῆς τῶν Κωνσταντίνων,
γλαγγίς ὀλτοῦ! φωνάζουν καὶ οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.
Καὶ ἐγὼ τὸν ἑαυτὸν μου μ' αὐτὸ πρηγορῶ
καὶ οὔτε κανὲν δὲν τρέφω πρὸς τὸν Σουλτάνον πάθος,
γιατὶ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
καὶ ὁ κύριος Βλαχάνης σουφρόνει κατὰ λάθος.

ὦρα καλὴ σου, Μπέη, καὶ σύρε 'στὸ καλὸ,
ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν σὲ στείλουν καὶ εὐνοῦχος ἂν γενῆς,
τὴν ἐξοχότητά σου θερμῶς παρακαλῶ
ἐκεῖνον τὸν χορὸν μου ποτὲ μὴ λησμονῆς,
καὶ οὐδὲ τὸν ἔρωτά σου μετὰ τῆς Φασουλῆ,
ποῦ ἔγινε ἀντάρα καὶ σύγχυσις πολλή.

ὦρα καλὴ σου, Μπέη... σταμάτα νὰ σὲ 'δῶ...
ὦρα καλὴ σου, Μπέη, ἀγάπη μου χρυσή...
ὦρα καλὴ σου, Μπέη... ποῶς ξέρεῖ ἂν ἐδῶ
ἀπόγονον κανένα δὲν ἄφησες καὶ σύ,
καὶ ἂν Τουρκιὰς κανέναν δὲν ἔβγη μὲς 'στὴ μέση
μὲ τὸ 'δικό σου μπῶ, μὲ τὸ 'δικό σου φέσι.

ὦρα καλὴ σου, Μπέη, χαιρετισμούς σου κάνω,
ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχάσης νὰ 'πῆς εἰς τὸν Σουλτάνο
πῶς ὅταν τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν ἡ κόραις
μὲ τοὺς Σεκρεταρίους δὲν θὰ περνοῦν τῆς ὥρας,
πῶς ὅταν δὲν θὰ χάσκουν μὲ Τούρκους διπλωμάτας
καὶ εἰς τούτους δὲν θὰ δείχνουν γυμνάς τὰς ὠμοπλάτας.

Πῶς ὅταν δὲν θὰ εἶναι καὶ ἡ νεότης σάπια
καὶ δὲν θὰ τὴν ποτίζουν μὲ τοῦ σιδήρου χάπια,
πῶς ὅταν δὲν θὰ εἶναι 'στὸ σβέρκο μας καθόλα
τῆς Μπόρσας οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὰ γαϊδούρια τᾶλλα,
πῶς ὅταν δὲν θὰ εἶναι γαϊδουροκλέφτες πιά,
πῶς ὅταν γίνουν ἄνδρες καὶ ἐδῶ μὲ ἀνθρωπιὰ.

Τότε βοήν θ' ἀκούσῃ ἀγῶνος παραφόρου
καὶ ἀνάστασιν θὰ ἴδῃ παντὸς Ἑλληνικοῦ.

θὰ κοκκινίσῃ μ' αἷμα τὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου,
καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ταῖσω τὸ Σεῖτὰν μποκοῦ,
καὶ τῆς Φατρὸς τὴν βράκκα θὰ τὴν γεμίσω μ' ἄμμο
καὶ ὅλων σας τὰ μούτρα σαλάτα θὰ τὰ κάμω.

Αὐτὰ εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ 'πῆς παρακαλῶ,
καὶ νῦν, κροπέκ κροπόγλου, 'στὸ στόμα σὲ φίλῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐβγήκαν οἱ Χειμώνανθοι τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦ θὰ γενοῦν ἀνάρπαστοι ἀπ' ὅλο τὸ χαρέμι,
μ' Ἐρωτοκρίτων φλογερῶν καὶ Ἀρετουσῶν γεινάτια,
μὲ νύφαις καὶ μὲ μάγισσαις καὶ μαγικὰ Παλάτια,
μὲ χίλια δρῶ αἰσθημάτων, μ' ἐρωτικὴ λαχτάρα,
ποῦ λὲς πῶς ἔχει μιὰ καρδιά ὡς εἶδος ἀγκινάρα.
'Στοὺς στίχους του εἶν' ἐλαφρὸς τοῦ ἔρωτος ὁ πόνο,
οἱ στίχοι μουσικώτατοι, ποικίλοι, γλαφυροί,
ἀλλ' ἔχουν καὶ θαυμασίον ἐξώφυλλον συγχρόνως
καὶ τύπον ἐντελέστατον τῶν ἀδελφῶν Περρῆ.
'Στοὺς Χειμωνάνθους τρέξατε, 'στοὺς Χειμωνάνθους
πρὸς τρία φράγκα μοναχὰ παντοῦ θὰ τοὺς εὑρήτε.

Ἐπῆρε τὸ βραβεῖον καὶ ἡ προσφιλεῖς Ἑστία
τοῦ νῦν ἐν Παρισίοις Συλλόγου τῶν Γραμμάτων,
καὶ τώρα ὅπου ἔχει ὡς πρώτη τάριστεία
καὶ γροῦπον ἐκ χιλίων δραχμῶν στρογγυλωτάτων,
ἄς σπεύσῃ 'στὴν Ἑστίαν πληθὺς συνδρομητῶν
καὶ ἄς δοθῇ 'στοὺς φίλους τραπέζι δυνατόν.

Δραχμὴν ἄς δώσῃ ὁ καθεὶς καὶ διὰρ' ἂν δὲν βαστᾷ
πρὸς μίαν ἐπιχείρησιν μεγάλην καὶ ἐθνικὴν...
ἡ τοῦ Δαμβέρρη Ἑβδομάς ἀγῶνα συνιστᾷ
διὰ τὴν νέαν ἔκθεσιν τὴν Ὀλυμπιακὴν.
Καὶ πρῶτον μὲν, ἂν τὸ καλὸν τῶν Ὀλυμπίων θέλῃ,
πρὸς τὸν Δαμβέρρη τάχιστα μίαν δραχμὴν θὰ στέλλῃ,
ἀλλὰ καὶ μία γνώμη σου θὰ στέλλεται συγχρόνως
περὶ τοῦ τί νὰ βραβευθῇ ἐξ ὅλου τοῦ ἀγῶνος.
Καὶ ἂν γνώμην ἔγραψες καλὴν ὡς πρώτη θὰ κριθῇ,
τὸ δὲ πῶς τὸν βραβεύει ὡς γέρας θὰ δοθῇ
σ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπρότεινε ἡ βραβευθεῖσα γνώμη...
αὐτὰ λοιπὸν καὶ στείλετε πολλὰς δραχμὰς ἀκόμη.

Καὶ ἴδομεν νὰ ἐκδοθῇ ἀνεμ μικρὰς ἀργίας
τὸ πρῶτον τεῦχος Ἀεζικοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας
ἀπὸ τὰ Καταστήματα τοῦ Κωνσταντινίδη,
ὅπου τὸ μέλι ἄφθονον ὡς μέλισσα μᾶς διδῇ.
Καὶ εἶναι θαῦμα νὰ ἴδῃς τὸν πλοῦτον τῶν εἰκόνων,
τιμᾶται δὲ ὁλόκληρον δραχμὰς τριάντα μόνον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆρ μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνάραξε
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στο ζῆδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἀχῶς ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.